

"মৰমৰ সন্তানসকল – এই সময়ত তোমালোকৰ এইটো জীৱন বহুত অমূল্য কিয়নো তোমালোক হ'ব পৰা ওলাই বেহদলৈ আহিছা, তোমালোকে জানা যে আমি এই জগতৰ কল্যাণ কৰোঁতা হওঁ"

প্ৰশ্ন: কোনটো পুৰুষাৰ্থৰ দ্বাৰা পিতাৰ উত্তৰাধিকাৰৰ (সম্পত্তিৰ) অধিকাৰ প্ৰাপ্ত হয়?

উত্তৰ: সদায় ভাই ভাইৰ দৃষ্টি থাকিব লাগে। স্ত্ৰী-পুৰুষৰ যি বোধ (ভাৱ) আছে সেয়া আঁতৰি যাব লাগে, তেতিয়া পিতাৰ উত্তৰাধিকাৰৰ সম্পূৰ্ণ অধিকাৰ প্ৰাপ্ত হ'ব। কিন্তু স্ত্ৰী-পুৰুষৰ বোধ বা এই দৃষ্টি আঁতৰি যোৱাতো অতি কঠিন। ইয়াৰ বাবে আত্মা-অভিমানী হোৱাৰ অভ্যাসৰ প্ৰয়োজন। যেতিয়া পিতাৰ সন্তান হ'ব তেতিয়া উত্তৰাধিকাৰ পাবা। এজন পিতাৰ স্মৃতিৰে সতাপ্ৰধান হওঁতাসকলেহে মুক্তি-জীৱনমুক্তিৰ উত্তৰাধিকাৰ লাভ কৰে।

গীত: আখিৰ ৱহ দিন আয়া আজ... (অৱশেষত আজি সেই দিনটি আহিল...)

ওঁম শান্তি। সন্তানসকলে এইটো জানে – ওঁম মানে মই আত্মা এয়া মোৰ শৰীৰ। এতিয়া তোমালোকে এই ড্ৰামা (নাটক)ক, সৃষ্টি চক্ৰক আৰু এই সৃষ্টি চক্ৰক জানোতা পিতাক জানি গৈছা কিয়নো চক্ৰক জনা জনক ৰচয়িতা বুলিয়ে কোৱা হ'ব। ৰচয়িতা আৰু ৰচনাক আন কোনেও নাজানে। যদিও লিখা-পঢ়া কৰা ডাঙৰ ডাঙৰ বিদ্বান-পণ্ডিত আদি আছে, তেওঁলোকৰ নিজৰ অহংকাৰতো থাকেই নহয় জানো। কিন্তু তেওঁলোকে এয়া নাজানেই, তেওঁলোকে কয় – জ্ঞান, ভক্তি আৰু বৈৰাগ্য। এতিয়া এয়া তিনিটা বস্তু হৈ যায়, ইয়াৰ অৰ্থও বুজি নাপায়। সন্ধ্যাসীসকলৰ ঘৰৰ প্ৰতি বৈৰাগ্য আছে। তেওঁলোকৰো উচ্চ আৰু নীচৰ ঈৰ্ষা থাকে। এওঁ উচ্চ কুলৰ, এওঁ মধ্যম কুলৰ - ইয়াৰ ওপৰত তেওঁলোকৰ বহুত কথা চলে। কুস্ত্ৰ মেলাতো তেওঁলোকৰ বহুত কাজিয়া লাগি যায় যে প্ৰথমে কাৰ সমদল যাব। ইয়াৰ ওপৰত বহুত কাজিয়া কৰে পাচত পুলিচ আহি এৰুৱাই দিয়ে। তেন্তে এয়াও দেহ-অভিমান নহ'ল জানো। জগতত যি মনুষ্য আছে, সকলো হৈছে দেহ-অভিমানী। তোমালোকতো এতিয়া আত্মা-অভিমানী হ'ব লাগে। পিতাই কয় – দেহ- অভিমান ত্যাগ কৰা, নিজকে আত্মা বুলি বুজা। আত্মাই পতিত হৈছে, তাত খাদ (বিকাৰৰ লেপ) পৰিছে। আত্মাহে সতাপ্ৰধান, তমোপ্ৰধান হয়। যেনেকুৱা আত্মা তেনেকুৱা শৰীৰ লাভ কৰে। কৃষ্ণৰ আত্মা সুন্দৰ সেয়েহে শৰীৰো বহুত সুন্দৰ হয়, তেওঁৰ শৰীৰৰ প্ৰতি বহুতৰে আকৰ্ষণ হয়। পবিত্ৰ আত্মাইহে আকৰ্ষণ কৰে। লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ইমান মহিমা নাই যিমান কৃষ্ণৰ আছে কিয়নো কৃষ্ণতো পবিত্ৰ সৰু বালক। ইয়াতো কোৱা হয় সৰু বালক আৰু মহাত্মা একে সমান। মহাত্মাসকলে তথাপিও জীৱনৰ অনুভৱ কৰি পাচত বিকাৰক ত্যাগ কৰে। ঘৃণা জন্মে, বালকতো হয়েই পবিত্ৰ। তেওঁলোকক উচ্চ মহাত্মা বুলি ভাবে। সেয়েহে পিতাই বুজাইছে – এই নিবৃত্তি মাৰ্গৰ সন্ধ্যাসীসকলেও অৱনতি হোৱাৰ পৰা কিছু ধৰি ৰাখে। যেনেকৈ ঘৰ আধা পুৰণা হ'লে তেতিয়া পুনৰ মেৰামতি কৰা হয়। সন্ধ্যাসীসকলেও মেৰামতি কৰে, পবিত্ৰ হোৱা বাবে ভাৰত থামি থাকে। ভাৰতৰ নিচিনা পবিত্ৰ আৰু ধনৱান থও আন একো হ'ব নোৱাৰে। এতিয়া পিতাই তোমালোকক ৰচয়িতা আৰু ৰচনাৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ স্মৃতি সোঁৱৰাই দিয়ে কিয়নো এওঁ পিতাও হয়, শিক্ষকো হয়, গুৰুও হয়। গীতাত কৃষ্ণ ভগৱানুবাচ বুলি লিখি দিছে, তেওঁক জানো কেতিয়াবা বাবা বুলি ক'ব! নতুবা পতিত-পাৱন বুলি ক'ব! যেতিয়া মনুষ্যই পতিত-পাৱন বুলি কয় তেতিয়া কৃষ্ণক স্মৰণ নকৰে তেওঁলোকেতো ভগৱানক স্মৰণ কৰে, আকৌ কৈ দিয়ে পতিত-পাৱন সীতাৰাম, ৰঘুপতি ৰাঘৱ ৰাজা ৰাম। কিমান বিভ্ৰান্ত হৈ আছে। পিতাই কয় – মই আহি তোমালোক সন্তানসকলক যথার্থ ৰীতিৰে সকলো বেদ-শাস্ত্ৰ আদিৰ সাৰমৰ্ম শুনাওঁ। প্ৰথমতে মুখ্য কথাটি বুজাওঁ যে তোমালোকে নিজকে আত্মা বুলি ভাবা আৰু পিতাক স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোক পাৱন হৈ যাবা। তোমালোক হৈছা ভাই ভাই, আকৌ ব্ৰহ্মাৰ সন্তান কুমাৰ-কুমাৰী সেয়েহে ভাই-ভনী হৈ গ'লা। এইটো স্মৃতি বুদ্ধিত থাকিব লাগে। আচলতে আত্মা ভাই ভাই, আকৌ ইয়াত শৰীৰত অহা বাবে ভাই-ভনী হৈ যায়। বুজিবলৈ ইমানখিনিও বুদ্ধি নাই। তেওঁ আমাৰ আত্মাসকলৰ ফাদাৰ (পিতা) গতিকে আমি ব্ৰাদাৰ্চ (ভাই) নহ'লো জানো। তেন্তে সৰ্বব্যাপি বুলি কেনেকৈ কয়। উত্তৰাধিকাৰতো সন্তানসকলেহে পাব, ফাদাৰতো নাপায়। পিতাৰ পৰা সন্তানসকলে উত্তৰাধিকাৰ লাভ কৰে। ব্ৰহ্মাও শিৱবাবাৰ সন্তান নহয় জানো, এৱোঁ তেওঁৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লাভ কৰে। তোমালোক নাতি-নাতিনী হৈ যোৱা। তোমালোকৰো অধিকাৰ আছে। সেয়েহে আত্মিক ৰূপত সকলো সন্তান হোৱা আকৌ শৰীৰত আহিলে তেতিয়া ভাই-ভনী বুলি কোৱা। আন কোনো সম্পৰ্ক নাই। সদায় ভাই ভাইৰ দৃষ্টি থাকিব লাগে, স্ত্ৰী-পুৰুষৰ বোধ আঁতৰি যাব লাগে। যেতিয়া পুৰুষ-মহিলা দুয়োজনে কয় - হে গড় ফাদাৰ তেন্তে ভাই-ভনী নহ'ল জানো। ভাই-ভনী তেতিয়া হয় যেতিয়া পিতা সংগমত আহি ৰচনা ৰচে। কিন্তু স্ত্ৰী-পুৰুষৰ দৃষ্টি কাচিহে আঁতৰি যায়। পিতাই কয় –

তোমালোকে দেহী-অভিমানী হ'ব লাগে। পিতাৰ সন্তান হ'লেহে উত্তৰাধিকাৰ লাভ কৰিব। মামেকম (কেৱল মোক) স্মৰণ কৰা তেতিয়া সতাপ্ৰধান হৈ যাব। সতাপ্ৰধান নহ'লে তোমালোক মুক্তি-জীৱনমুক্তিলৈ উভতি যাব নোৱাৰিব। এইটো যুক্তি সন্ধ্যাসী আদিয়ে কেতিয়াও নিদিয়। তেওঁলোকে এনেকৈ কেতিয়াও নকয় যে নিজকে আত্মা বুলি বুজি পিতাক স্মৰণ কৰা। পিতাক কোৱা হয় – পৰমপিতা পৰমাত্মা, চুপ্ৰিম। আত্মা বুলিতো সকলোকে কোৱা হয় কিন্তু সেই পিতাই কয় – সন্তানসকল, মই তোমালোক সন্তানসকলৰ ওচৰলৈ আহিছো। মোক কথা ক'বলৈ মুখৰতো প্ৰয়োজন নহয় জানো। আজিকালি য'তে-ত'তে গো-মুখ নিশ্চয় ৰাখে। আকৌ কয় – গো-মুখৰ দ্বাৰা অমৃত ওলায়। প্ৰকৃততে অমৃত বুলিতো কোৱা হয় জ্ঞানক। জ্ঞান অমৃত মুখেৰে ওলায়। এই ক্ষেত্ৰত পানীৰ কথা নাই। এওঁ (ব্ৰহ্মা) গো মাতাও হয়। বাবাৰ এওঁৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ হৈছে। পিতাই এওঁৰ দ্বাৰা তোমালোকক নিজৰ কৰি লৈছে। এওঁৰ দ্বাৰা জ্ঞান শুনায়ে। তেওঁলোকেতো পাথৰৰ বনাই তাত মুখ দি দিছে, য'ৰ পৰা পানী ওলায়। সেয়াতো ভক্তিৰ নিয়ম হৈ গ'ল নহয় জানো। যথার্থ কথা তোমালোকে জানা। ভীষ্ম পিতামহ আদিক তোমালোক কুমাৰীসকলে বাণ মাৰিছা। তোমালোক ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰী হোৱা। সেয়েহে কাৰোবাৰ কুমাৰী হ'বই নহয় জানো। অধৰকুমাৰ আৰু কুমাৰী দুয়োজনৰ মন্দিৰ আছে। প্ৰস্টিকেলত (ব্যৱহাৰিকভাৱে) মন্দিৰ তোমালোকৰ স্মৃতিচিহ্ন নহয় জানো। এতিয়া পিতাই বহি বুজায় – যিহেতু তোমালোক ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰী হোৱা সেয়েহে ক্ৰিমিনেল এচাল্ট (বিকাৰী দৃষ্টি) হ'ব নোৱাৰে। নহ'লেতো বহুত ডাঙৰ শাস্তি হৈ যাব। দেহৰ আভিমানত অহা বাবে এয়া পাহৰি যায় যে আমি ভাই-ভনী হওঁ। এৱোঁ বী.কে., আমিও বী.কে. সেয়েহে বিকাৰী দৃষ্টি যাব নোৱাৰে। কিন্তু আসুৰী সম্প্ৰদায়ৰ মনুষ্যই বিকাৰ অবিহনে থাকিব নোৱাৰে সেয়েহে বিধিনি ঘটায়। এতিয়া তোমালোক ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰীসকলে পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ পোৱা। পিতাৰ শ্ৰীমতত চলিব লাগে, পবিত্ৰ হ'ব লাগে। এয়া হ'ল এই বিকাৰী মৃত্যুলোকত অন্তিম জন্ম। এয়াও কোনেও নাজানে। অমৰলোকত কোনো বিকাৰ নাথাকে। তাক কোৱাই হয় সতাপ্ৰধান সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী। ইয়াত হ'ল তমোপ্ৰধান সম্পূৰ্ণ বিকাৰী। মানুহে গায়ো - তেওঁলোক সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী, আমি বিকাৰী, পাপী হওঁ। সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰীসকলৰ পূজা কৰে। পিতাই বুজাইছে – তোমালোক ভাৰতবাসীসকলেহে পূজ্যৰ পৰা পুনৰ পূজাৰী হোৱা। এই সময়ত ভক্তি প্ৰভাৱ বহুত। ভক্তই ভগৱানক স্মৰণ কৰে যে আহি ভক্তিৰ ফল দিয়া। ভক্তি কৰি কি অৱস্থা হৈ গৈছে। পিতাই বুজাইছে মুখ্য ধৰ্মশাস্ত্ৰ 4 খন। এটাতো হ'ল ডীটীজিম (দৈৱী ধৰ্ম), ইয়াত ব্ৰাহ্মণ, দেৱতা, ঋত্ৰিয় তিনিওটাই আহি যায়। পিতাই ব্ৰাহ্মণ ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰে। ব্ৰাহ্মণৰ টিকনি হ'ল সংগম যুগৰ। তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলে এতিয়া পুৰুষোত্তম হৈ আছা। ব্ৰাহ্মণ হৈ পিচত দেৱতা হোৱা। সেই ব্ৰাহ্মণসকলো বিকাৰী। তেওঁলোকেও এই ব্ৰাহ্মণৰ আগত নমস্কাৰ কৰে, ব্ৰাহ্মণ দেৱতাকে নমঃ বুলি কয় কিয়নো বুজি পায় তেওঁলোক ব্ৰহ্মাৰ সন্তান আছিল, আমিহে ব্ৰহ্মাৰ সন্তান। এতিয়া তোমালোক ব্ৰহ্মাৰ সন্তান হোৱা। তোমালোকক সকলোৱে নমঃ কৰিব। পাচত তোমালোকে দেৱী-দেৱতা হোৱা। এতিয়া তোমালোক ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰী হৈছা তাৰ পাছত দৈৱী কুমাৰ-কুমাৰী হ'বা।

এই সময়ত তোমালোকৰ এই জীৱন বহুত অমূল্য কিয়নো তোমালোকৰ জগত মাতৃ বুলি গায়ন আছে। তোমালোকে হৃদৰ পৰা ওলাই বেহদলৈ আহিছা। তোমালোকে জানিছা – আমি এই সময়ত জগত কল্যাণ কৰোঁতা হয়। সেয়েহে প্ৰত্যেকে জগত অস্বা হ'ল। এই নৰকত মনুষ্য বহুত দুখী, আমি তেওঁলোকৰ সেৱা কৰিবলৈ আহিছোঁ। আমি তেওঁলোকক স্বৰ্গবাসী কৰিহে এৰিম। তোমালোক হৈছা সেনা। ইয়াক যুদ্ধক্ষেত্ৰ বুলিও কোৱা হয়। যাদৱ, কৌৰৱ আৰু পাণ্ডৱ একেলগে থাকে। ভাই ভাই নহয় জানো। এতিয়া তোমালোকৰ যুদ্ধ ভাই-ভনীৰ লগত নহয়, তোমালোকৰ ৰাৱণৰ লগত যুদ্ধ। মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা কৰি গঢ়ি তুলিবলৈ ভাই-ভনীসকলক বুজোৱা। সেয়েহে পিতাই বুজাইছে দেহ সহিত দেহৰ সকলো সম্বন্ধ ত্যাগ কৰিব লাগে। এয়া হ'ল পুৰণি সৃষ্টি। কিমান ডাঙৰ ডেম, কেনেলচ (বান্ধ, পানীৰ নলা) আদি খান্দে, কিয়নো পানী নাই। প্ৰজাতো বহুত বাঢ়ি গৈছে। তাততো তোমালোক বহুত কম সংখ্যক থাকা। নদীততো পানী ঢেৰ থাকে, শস্যও বহুত হয়। ইয়াততো পৃথিৱীত কোটি কোটি মনুষ্য। তাততো আৰম্ভণিতে গোটেই পৃথিৱীত 9-10 লাখ থাকে, আন কোনো খণ্ড নাথাকে। তোমালোক কম সংখ্যকহে তাত থাকা। তোমালোক ক'তো যোৱাৰে প্ৰয়োজন নাথাকে। তাত হয়েই নাতিশীতোষ্ণ জলবায়ু। 5 তত্বই কোনো কষ্ট নিদিয়, অৰ্ডাৰ (নিৰ্দেশ)ত চলে। দুখৰ নাম নাথাকে। সেয়া হয়েই বৈকুণ্ঠ। এতিয়া হ'ল নৰক। এয়া মাজৰ পৰা আৰম্ভ হয়। দেৱতাসকল বাম মাৰ্গলৈ অৱনমিত হয় তেতিয়া পুনৰ ৰাৱণ ৰাজ্য আৰম্ভ হৈ যায়। তোমালোকে বুজি পাইছা – আমি দ্বৈত মুকুটধাৰী পূজা হওঁ পাছত একক মুকুটধাৰী হওঁ। সত্যযুগত পবিত্ৰতাৰো স্মৃতিচিহ্ন থাকে, দেৱতাসকলতো সকলোৱে পবিত্ৰ। ইয়াত পবিত্ৰ কোনো নাথাকে। জন্মতো তথাপিও বিকাৰৰ দ্বাৰা লয় নহয় জানো সেইবাবে ইয়াক ভ্ৰষ্টাচাৰী সৃষ্টি বুলি কোৱা হয়। সত্যযুগ হৈছে শ্ৰেষ্ঠাচাৰী। বিকাৰকে ভ্ৰষ্টাচাৰ বুলি কোৱা হয়। সন্তানসকলে জানিছা সত্যযুগত পবিত্ৰ প্ৰবৃত্তি মাৰ্গ আছিল, এতিয়া অপবিত্ৰ হৈ গৈছে। এতিয়া পুনৰ পবিত্ৰ শ্ৰেষ্ঠাচাৰী সৃষ্টি হ'ব। সৃষ্টিৰ চক্ৰ ঘূৰে নহয় জানো। পৰমপিতা পৰমাত্মাকে পতিত-পাৱন বুলি কোৱা হয়। মনুষ্যই কৈ দিয়ে ভগৱানে প্ৰেৰণা দিয়ে,

এতিয়া প্ৰেৰণা মানে বিচাৰ, ইয়াত প্ৰেৰণাৰতো কথাই নাই। তেওঁ নিজেই কয় – মই শৰীৰৰ আধাৰ ল'বলগীয়া হয়। মুখ আবিহনে শিক্ষা কেনেকৈ দিম। প্ৰেৰণাৰ দ্বাৰা কিবা শিক্ষা দিয়া হয় জানো! ভগৱানে প্ৰেৰণাৰে একোৱেই নকৰে। পিতাইতো সন্তানসকলক পঢ়ায়। প্ৰেৰণাৰে পঢ়া হ'ব নোৱাৰে। পিতাৰ বাহিৰে সৃষ্টিৰ আদি, মধ্য, অন্তৰ ৰহস্য আন কোনেও ক'ব নোৱাৰে। পিতাকে নাজানে, কোনোৱে কয় লিংগ হয়, কোনোৱে কয় অথও জ্যোতি হয়। কোনোৱে কয় – ব্ৰহ্ময়ে ঈশ্বৰ। তত্ত্ব জ্ঞানী ব্ৰহ্ম জ্ঞানীও আছে নহয় জানো। শাস্ত্ৰত দেখুৱাইছে ৪৪ লাখ যোনী। এতিয়া যদি ৪৪ লাখ জন্ম হয় তেন্তে বহুত ডাঙৰ কল্পৰ প্ৰয়োজন। কোনেও হিচাপে উলিয়াব নোৱাৰিব। তেওঁলোকেতো সত্যযুগকে লাখ বছৰ বুলি কৈ দিয়ে। পিতাই কয় – গোটেই সৃষ্টি ৫০০০ বছৰৰ। ৪৪ লাখ জন্মৰ বাবে সময়ো ইমানে প্ৰয়োজন নহয় জানো। এই সকলো শাস্ত্ৰ ভক্তি মাৰ্গৰ। পিতাই কয় – মই আহি তোমালোকক এই সকলো শাস্ত্ৰৰ সাৰমৰ্ম বুজাওঁ। এই সকলো ভক্তি মাৰ্গৰ সামগ্ৰী, ইয়াৰ দ্বাৰা কোনেও মোক প্ৰাপ্ত কৰিব নোৱাৰে। মই যেতিয়া আহোঁ তেতিয়া সকলোকে লৈ যাওঁ। মোক মাতেই – হে পতিত-পাৱন আহ। পবিত্ৰ কৰি লৈ আমাকো পবিত্ৰ জগতলৈ লৈ ব'লা। কিন্তু বিচাৰি পাবলৈ কিয় হাবাখুৰি খোৱা? কিমান দূৰ-দূৰণিৰ পাহাৰ আদিলৈ যায়। আজিকালিতো কিমান মন্দিৰ থালী হৈ পৰি আছে, কোনেও নাযায়। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে উচ্চতলৈও উচ্চ পিতাৰ বায়োগ্ৰাফী (জন্মবৃত্তান্ত)ৰ বিষয়ে জানিছা। পিতাই সন্তানসকলক সকলো দি ৬০ বছৰ পাছত বানপ্ৰস্তু হৈ বহি যায়। এই নিয়মো এতিয়াৰে, সকলো উৎসৱো এই সময়ৰে হয়।

তোমালোকে জানিছা – এতিয়া আমি সংগমত থিয় হৈ আছে। ৰাতিৰ পাছত দিনো হ'ব। এতিয়াতো ঘোৰ অন্ধকাৰ। মানুহে গায়ো – জ্ঞান সূৰ্য প্ৰকট হ'ল... তোমালোকে পিতাক আৰু ৰচনাৰ আদি-মধ্য-অন্তক জানিছা। যেনেকৈ পিতা নলেজফুল, তোমালোকো মাষ্টৰ নলেজফুল হৈ গৈছা। তোমালোক সন্তানসকলে পিতাৰ পৰা বেহদৰ সুখৰ উত্তৰাধিকাৰ লাভ কৰিছা, যাৰ দ্বাৰা অল্পকালৰ সুখ পোৱা যায়। যাক সন্ধ্যাসীসকলে কাউৰীৰ বিষ্টাৰ সমান সুখ বুলি কৈ দিয়ে। কিন্তু তেওঁলোকে ইয়ালৈ আহি সুখৰ বাবে পুৰুষাৰ্থ কৰিব নোৱাৰে। তেওঁলোক হ'ল হঠযোগী, তোমালোক হ'ল ৰাজযোগী। তোমালোকৰ যোগ পিতাৰ লগত, তেওঁলোকৰ তত্ত্বৰ লগত। এয়াও ড্ৰামা নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। অম্বা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

(১) পাৱন হোৱাৰ বাবে “আমি আত্মা ভাই ভাই হওঁ, আকৌ পিতা ব্ৰহ্মাৰ সন্তান ভাই-ভনী হওঁ”, এইটো দৃষ্টি দূত কৰিব লাগে। আত্মা আৰু শৰীৰ দুয়োটাকে পাৱন সতোপ্ৰধান কৰি তুলিব লাগে। দেহ-অভিমান ত্যাগ কৰিব লাগে।

(২) মাষ্টৰ নলেজফুল (জ্ঞান সম্পন্ন) হৈ সকলোকে ৰচয়িতা আৰু ৰচনাৰ জ্ঞান শুনাই ঘোৰ অন্ধকাৰৰ পৰা উলিয়াব লাগে। নৰকবাসী মনুষ্যৰ আত্মিক সেৱা কৰি স্বৰ্গবাসী কৰি তুলিব লাগে।

বৰদান: এজন পিতা আন কোনো নাই – এইটো দূত সংকল্পৰ দ্বাৰা অবিনাশী, অমৰ হোৱা যিসকল সন্তানে এইটো দূত সংকল্প কৰে যে এজন পিতা দ্বিতীয় কোনো নাই... তেওঁলোকৰ স্থিতি স্বতঃ আৰু সহজে একৰস হৈ যায়। এইটো দূত সংকল্পৰ দ্বাৰা সকলো সম্বন্ধৰ অবিনাশী তাঁৰ জোৰা লাগি যায় আৰু তেওঁলোকে সদায় অবিনাশী ভৱ, অমৰ ভৱৰ বৰদান লাভ কৰে। দূত সংকল্প কৰা বাবে পুৰুষাৰ্থতো বিশেষ ৰূপত লিফ্ট পায়। যাৰ এজন পিতাৰ লগত সকলো সম্বন্ধ আছে তেওঁলোকৰ সকলো প্ৰাপ্তি স্বতঃ হৈ যায়।

স্লোগান: ভবা-কোৱা আৰু কৰা তিনিওটা একে সমান কৰি তোলা – তেতিয়া সৰ্বোত্তম পুৰুষাৰ্থী বুলি কোৱা হ'ব।

!! ওঁ শান্তি !!

ওঁ শান্তি!!